

Topeliuksen satuja:

6.

Pikku-Matti

ja

Wähä-Lassi.

(Suomenos).

Pori,

D. Palander'in kirjapaja, 1876.

Topeliuksen satuja:

6.

Pikku-Matti

ja

Wähä-Lassi.

(Suomenno8.)

Pori,

D. Palander'in kirjapaino, 1876.

Pikku-Matti.

Näytetty: S. R. Westerling.

Gtäällä tienvarrella on mökki; affuna siinä on niin pieni, että koska siinä nähdään vähän poikaisen ympyräposkinen, waa-leatuffanen pää, täyttää tämä koko affunan. Muinoin oli sillä sauhutorwi tiilistä, seinät olivat punaiseksi maalatut, ja siinä aituus suoja si tuwan ja sitä ympäröitsen wän wiheriän perunamaan. Mutta nyt näkyy mökki köyhänä olewan, aiwan köyhänä sauhu suitsee siellä muutamasta aukosta turwe-katossa, ja aituus on jo aitoja siten lahonnut. Tämä tulee siitä, että tuwasia asuu eräs wanha sotka sota-urossa ja hänen yhtä iällinen waimonsa; eiwät he enää woi työtä tehdä eikä ruketa, he kuolisiwät nälkään, ell'ei ukko työskentelisi nuotan kudonnassa ja akka walmistaisi luutia ja josko pitäjältä ei wuositain kolmea tynneriä jywä heille annettaisi. Paremmalta näyttäykki mökki neljä eli wiisi vuotta takaperin. Silloin asui tuwasia,

paitti wanhuksia, nuori ja rehvakas pariskunta, heidän poikansa ja miniansä, jotka tekivät ahkerasti työtä, ja hyvä toimeentulo näkyi kaikilla huoneessa, siinä kuin onnettomuus tuli. Sillä muutamana sunnuntaina tapahtui, että iso kirkkohenke, jolla kyläläiset soutivat kirkolle, kellistyi rajun tuuliaisen hyökysä keskellä järweä, ja siinä hukkui nuorimies waimonsa sekä muuta kansaa laineihin. Mutta molemmat wanhuksset olivat sinä päivänä jääneet kotiin, ukko sokerinsa tähden ja akka hoittamaan ystävästä lapsenlastansa. Koska siis kellot kuului soiwan jumalanpalvelukseen yli järwen, oli se samassa hautajaissoin-tua wainaisille, jotka Jumala niin äkisti oli kutsunut taiwaasensa iankaikkista jumalanpalvelua wietämään.

Niin istuivat molemmat wanhuksset wietäki tuwasiansa aiwan yksinäisyydessä suruineensa köyhyydessänsä hoitaen vähää lapsenlastansa. Sillä ainoa perintö molempien kadonneiden armaiden jälkeen oli vähäinen piltti, nimeltä Matti, ja koska hän oli niin vähäinen, kutsuttiin häntä tavallisesti Pikkumattiksi. Hän oli pyöreä ja punertawa kuten kypsä omena, ja silmänsä olivat rebelliset, kirkkaat ja sinertävät ja hiuksensa keltaset kun kulta; — tässäpä oliki ainoa Pikkumatin omistama kulta. Hänensä pyöreät kaswonsa

juuri usasti tuwan affunan täyttiwätki, koska jotaki merkkillistä liikkui maantietä pitkin. Samoin jostus siitä ohitse, näit warmaanki hänen. Kukatien satuit jollainkullon pimiänä ja synkiänä syysiltana kulkemaan sitä tietä; silloin olet nähnyt tulen wälkkywän loistawaisen kirkkaana köyhän mökkisen totossa, wanhan sotilaan istuwan ja kutowan nuottaansa sekä akka wanhuksen lufewan raamattusta selkiällä äänellä kuten köyhät sokiät, jotka pimyyden maassa asuwat, saawat nähdä kirkkahau walon; se walo on Jeesus Kristus, joka aukaise sokoiden filmät. Ja Pikkumatti istuu tulifialla nuotion ääressä kissa polwellansa; hän kuultee niin hartaasti, kuten tietäisi hän hywinki mitä iso-äiti lukee, mutta viimein tunkeu uni niin makeana sinisiin silmiinsä, ja pyöreä kukoistawa postensa waiuu hiljaan alas wanhuksen polwelle. Ja istuinko rikkahimmassa waimuussa siellä ulkona pimiällä tiellä, niin katsetet ilolla ja kadehtien tämän köyhän tuwan kurjuuteen. Siellä on harttautta ja siellä on wiattomuutta; siellä on rukouksen rauha, joka sydämen surut parantaa; siellä on luottamus Jumalaan, joka huojentaa kaiket elämän watsukset. Tämä tupa on rikas; luulinko hänen waihattawan tawataansa palatsien hekumaan ja kultaan?

Mutta kuljetko sitä tietä ihanana kesäpäivänä, niin olet nähnyt mökin lähellä löytävän weräjän; siinä täytyy sinun kauniisti pysääntyä, ellei kukaan tule aukasemaan. Mutta odotappa vähän; ei wiivy kauwan, ennenkuin Pikku-Matti on siellä. Tuolla näkyy hän jo tuwan ovelta, hän juoksee yli puiden ja kimien ajallansa ehtiäksensä, ja pitkät kellertävät hiuksensa liehuvat tuulesa. Nyt on hän jo weräjälle; onko sinulla wastiraha, niin heitä hänelle, sillä hän toivoo sitä, waan kernaaimmin kirkas semmoinen, joka häntä enimmäin iloittaa; ei tunne hän rahan arwoa; penni saattaa hänelle saman ilon kun kiittävä kultarahaki. Mutta waro, muistutan sinulle, ettes heitä rahaa tielle ennenkun hewoiset ja waunut owat weräjäsätä ohitse. Sillä Pikku-Matti ei ajattele omaa nensä pidemmälle; näkeeko hän kerran rahan wälkkyvän tiellä, juoksee hän kohta sitä ottamaan ja jättää weräjän putoamaan hewoisten kuonolle. Älä häntä siitä torni; ollesasi piiskainen, et ollut vähääkään älykkäämpi.

Pikku-Matti söi kowaa leipää ja muikeja sahdin kansa arkipäiwinä, mutta saiko wälistä perunia ja piimä, silloinpa koko juhla hänelle. Tästä edistyi hän ja kaswoi wuosiwuodelta yhä pyöreämmäksi. Lueka ei hän taitanut muita, kuin rukouksia ulko-

muistilta. Mutta hän taisi seisoa päällensä ja laskea kuperikeikkua pehmeällä nurmella; hän taisi heittää woikyrsiä kirkkaan järwen pinnoitse kotirannalla, koska iso-äitinsä siellä pesi hänen paitojansa. Hän taisi ajella taisaisella tiellä ja ratsastaa naapurin hewoista juotettawaksi, kun wain joku kulli siwulla. Hän taisi eroittaa purmun jäljet harakan jäljistä lumesa ja suden jäljet oliwat hänelle warunki tutut. Hän taisi weistää reen päreistä sekä laatia hewoisia ja lehmia kuusen käppäreistä. Tässä oli Pikun meriti-luettelo ja siinä oli kylläki oppia näin wähäiselle. Mutta siinä ei kylläki. Pikku-Matilta puuttui yhtä warhin tarpeelista esinettä maailmassa. En tiedä puhunko sitä ollenkaan: Häneltä puuttuiwat housut.

Se tuli kahdesta syystä. Ensiksi oliwat hänen iso-isänsä ja iso-äitinsä aiwan köyhiä. Ja sitten oli se yleisenä tapana kaikilla kylän poikaililla käydä niitä paitsi, kuten Pikku-Mattiki. Mutta siten käskenteliwat waan toiset arkiuimina, sunnuntaiset oliwat kaikki puettuna muun kansan mukaisesti. Niinasti Pikku-Matilta puuttui sekä pyhä että arkipäiwinä sitä etewimpää tarwettansa maailmassa, ja siitä sattui häneltä viimein paljonki huolta.

Woneen aikaan ei Pikku-Matti ymmär-

tänyt häneltä mitään puuttuwan; hän kulki niin urheana ja iloisena vähässä paidassansa, kun muita liikanaisempia werhoja ei täällä ajassa löytyisikään. Mutta mitä tapahtui! Muutamana sunnuntai-aamuna, koska kaikki kansa kokoontui rannalle purjehdiansensa kirkolle, ilmoitti Pikku-Matti haluawan samota möhtä.

Ei käy laatuun, lapsiruukkani, wäittelit iso-äitinsä.

Miksipä ei? mielti Pikku-Matti.

Sihän sinulla ole waatteita.

Pikku-Mattia alkoi tämä seikka warjunki arweluttamaan.

Tottahan mulle wanha hame olisi sulle lainata, jatkoi iso-äiti. Mutta silloin luulewat kaikki ihmiset sinun tyttökfi.

En minä tahdo tyttö-riepu olla. Tahdonpa olla mies, lausui Pikku-Matti.

Kaifkea pitää näkemääni, wirkki isoäiti. Mies on mies, ehkei wiidenpennin kappalta suurempi olisi. Bysy kauniisti kotona, Pikku-Matti!

Ja Pikku jäi kotiin sillä erällä. Mutta ei monia aikoja siitä, pidettiin keräjiä kylässä, johonka paljon kansaa kokountui, ja muiden muassa tuli myös Wiplusti kummitus-kaappinensa. Kaikki tahtoivat nähdä kaappiin, sillä siellä nähtiin keisari Naputeoni

Bunaparta kultakruunulla päässänsä ja pitkällä kalpalla siwullaansa, suuri mokuuli wyötettynä mahaansa ympäri ja tuuheoine partoinensa, ruhtinatar Lemmikki tiikeri Manalaista kaulusteesta johdattawana, jättiläinen Kalewa ja tonttu-ukko Turun linnasta. Muutamant antoiwat Wiplustille rahaisen, toiset antoiwat leipäkynsän, usiammat eiwät antaneet hänelle mitäkään, ja moniat päätteliwät vielä konnaubeitaki häntä vastaan, mutta kaikilla oli hywiuki hupaista. Kuuli Pikku-Matti toisilta poikaisilta ferrottawan, ja ilmoitti kohta, että hän myös tahtoi mennä kummitus-kaappia katsomaan — Mutta Wiplustista saan ehkä tilaisuuden toisten lausua enemmän. —

Ei käy sinne menosi laatuun, rakas lapseni, haasteli iso-äitinsä.

Miksipä ei käwisi? arweli Pikku-Matti.

Siellä on herrasia ja ylhäistä wäkeä, sekä tuomari ja sihtierit, että nimismies ja siltawouti. Sinne et saata käydä ilman waatteita.

Pikku-Matti mielti hetkisen itseksensä, ja Wiplustin kaikki kummitukset leikitsiwät hänen mielessänsä. Wiimein saneli hän: isoäiti saattaisi mulle lainata hameen.

Tuossa on, katkaisi iso-äiti nauraen. — Nyt näytät warjunki tyttöseltä, lisäsi hän,

Koska poikainen laahasi hameessa yli tuvan laattian.

Näytänkö tytöltä, niin en sinne menekään sopersi Pikku. En ole mikään tyttö, vaan olen mies.

Tosiin näytät tytöltä, sanoi iso-äiti, mutta voitpa kaikille, kun tiellä kohtaat, ilmoittaa olevasi mies.

Tuon saatanki tehdä, ajatteli Pikku-Matti, ja niin meni. Tiellä kohtasi hän matkustawaisen herran, joka pysäyi ja kysyi: taidatko selwittää minulle, pikkunä tyttöseni, misä täällä keräjiä pidetään.

En minä olekaan tyttö, olen mies, wäitti Pikku-Matti.

Et siltä toiankaan näytä, ulkomuodolta, haastoi matkustaja.

Pikku-Matti ei wastanut mitään, mutta keräjäpaikalle jouduttuansa, huusi hän niin jyrkästi, että kaikki sen kuuliwat: en minä ole tyttö, ehkä siltä näytän, minä olen mies.

Kaikki ukot ja akat nauroiwat, kaikki pojat ja tytöt kokoontuivat Pikku-Matin ympärille ja ärsyttiwät häntä huutaen: näes pikkunä sisko, katso Maijaa, mistä oletkaan saanut niin pulskian hameen.

Tämä on iso-äitän hame, eikä minun, kirkui Pikku-Matti. Enpä Maija olekaan, minä olen Matti, mahdatte hawaita.

Silloin otti isompi ja itkempi pojista Pikku-Matin niskoilleensa, kantoi hänen kummetus-kaapille ja huusi yli pihaton kulta-wasti: ken tahtoo nähdä miestä hameessa! ken tahtoo nähdä miestä hameessa!

Pikku-Matti wihastui kowin, tarttui poikaa tukasta ja tukusti häntä kaikkiin woihin. Ei se ole minun hameeni, vaan iso-äidin, luikkasi hän, ja niin alkoi hän itkemään. Mutta ilkea kumppalinsa huusi wain kowemmin: ken tahtoo nähdä miestä hameessa! — ja niin samoiwat tukustaen ja kirkuen ympäri keräjäpihaa. Koskaan ei Pikkunä ollut ennen semmoisessa kyydisä. Hän itki, hän kirkui, hän kynsi, hän puri, ja koska wii-meinki pääsi irrallensa, lahti hän neljästä-mään minkä ennätti, ja juoksi ja kompastui hameeseen, kapusi taas jaloilleensa itku tukasta, kompastui jalleen, nousi uudellensa yles ja juoksi wain edelleen. Niin tuli hän henkihiewerina ja niiskuen kotiin iso-isänsä tupaan. Niisukaat minulta hame, kiiruhti hän, en minä huoli hameesta, en, en koskaan maailmasa pu'e hametta ylleni! Minä olen mies.

Mähän itke Pikkunä, sanoi iso-äiti loh-dutellen. Koska sunnekki tulet, saatat näyttää olevasi niin hywä kun joku toinenki.

Niin, lisäsi iso-isä, ja tulewalla ferralla saat minulta housut lainata.

Näkyipä selwään että wanhukset olivat hywin myöntäväiset köyhälle Pitulle. Nyt sai hän woileiwän, ja siten oli koko huolensa unohtunut. Hän istui tuwan loukkoon eikä pidemmältä ajatellut siitä häpiätä miehelle käydä hameessa.

Joku aika senjälkeen oli maantiellä wilkas liikkuminen ajureista ja juoksoista, sillä silloin odotettiin korkiaa herraa tulewaksi, joka ajoi maan ympäri ja niin korkia hän oli, sanottiin, että tuskin keisarikaan paljoo korkiampi. Kaikki kansa kokoontui häntä näkemään, ja kummallisia asioita kerrottiin edeltäksin hänestä. Hän ajaa kultawaunussa, lausuttiin, tahdellatoista hewoisella waljoisfa; waatetettuna on hän päästä jalcoihin hopiaan ja kultapäärmään (arweltiinpa mitä koriampa tiedettiin). Mutta pikkulapilla oli eri ajatuksensa. Ne luulivat että korkia herra kantaa tuohikontin seläsfänsä, täynnä hopiarahoja ja lakritsiyuikkuja, joita hän heittelee lapsille tienwarrella.

Maine tästä tuli Pikkumattinki korwiin, ja kohta ilmoitti hän tahtowansa olla mukana. Hänellä oli aina oma wäjä yksipäisytyksensä, Pikkumattin, kuten useinki tapahtuu iso-isän ja iso-äitin kultalapsissa.

Sinä tahdot? lausui iso-äiti. Tiedätkö missä tahdot? — Niin, hame-säkisäni.

Ja sitten ei sinulla ole waatteita, lisäsi iso-isä naurahuen. Kaiketi tahdot taas iso-äitin hamehen.

En minä huoli hameesta, huusi Pikkumatti ja tuli punaisiksi kun waarain wäheisiltä pyöreiltä postiltansa. En koskaan maailmassa huoli hameesta. Tahdonpa iso-isän housut.

Kaikkeä pitää kuulemaan! sanoi iso-isä Noh, tule siis tänne ja johdata minua ullakoon, saadaksemme koettaa tokko ne sinulle sopiwat.

Ken olisi ollut iloinen josta ei Pikkumatti! Hän lenti kun kissa pitkin tikapuita, jotta iso-isä tuskin saattoi häntä seurata. Niin tuliwat suurelle wiheriäiseksi maalatulle arkulle, joka oli ulompana ullakon nurkassa ja jota Pikkumatti aina oli arwiossa pitänyt, jokaisella erällä kun siellä oli satimia hiirille lastemassa. Ensimmäinen kun loisti Pitulle silmiin oli suuri kalpa kiittäwässä tupessa. Tämän minä tahdon, huusi hän.

Mitähän wielä? sanoi iso-isä. Kannata kalpaa siksi kuin saan sotapuwun arkusta.

Pikkumatti otti kalwan, ja se oli niin raskas, niin raskas että tuskin woi sitä nostaakaan. Wanha iso-isä taputti häntä ystävällisesti postelle. Kaswaessasi mieheksi, sanoi hän, saattaa tapahtua että myös sinäki

kannat kalpaa taistelemassa isänmaasi puolesta. Tahdottko niin, Pikku?

Tahdon, sanoi Pikku ja korotti itsensä suoraksi. Lyönäpä pään niiltä kaikilta.

Oho, lausui iso-isä. Kaikilta?

Niin aina, pikkitti Pikku syvästi miettien. Minä lyön pään sunilta ja haukoilta ja nokkoilta ja kaikilta kun iso-isälle, iso-äidille pahaa tekewät. Niin, iso-isä, ja siten lyön minä pään kaikilta kun kutsuvat minua tykösi.

Noh noh, Pikku, kule siivommin ja älä ole niin julma laadultaasi. Tässä on housut. Tahdot kaikkiä sota-takin kanssa, saatan uskoa?

Tahdon ainaki, iso-isäni, ja kalwan myös. Vieläpä hatunki.

Olethan sinä aika soturi, naurahdelti iso-isä. Sinä saat kaikki, sillä ehdolla kuitenkin, ett'es mene pidemmälle kun tien weräjälle, koska iso herra tulee.

En, iso-isä.

Tustin olivat molemmat alhaalla ulla-kosta, ennenkuin nimismies tuli ajaen kuin wihuri tietä edespäin, huutaen oikealle ja wasemmalle, että kansasto antaiin tien olla wäljänä, sillä isoherra on tulewa muutaman minuutin kululla. Nyt tuli kiire kaikille, ja kiire tuli mökissäki. Iso-isän housut wedettiin Pikku-Matin ylle; harmajat ne olivat waa-

leanfinisillä raiteilla pitkin ulkosiwuja ja niin sunret, että Pikku huokeasti olii kokonansa mahtunut toiseen puhjuun. Siltäpä ainaki näkyiwät, mutta ylle piti niiden! Ne kiwerrettiin puoliksi yles alhaalta päin ja sidottiin ylhäältä huiwilla Matin kainaloiden alle. Yhtä hankalalta näytti takki, joka myös oli harmaja finisillä wierillä ja kauluksella ja näkyi kernaimmin jättilaistä kun pikkua warten tehdyksi. Koska tämä ripustettiin yllensä, laahasiwat hi'at maata ja liepeet lakasiwat pihaa. Si käy laatuun, wirkoi iso-äiti, ja niin kiinitti hän neuloilla sekä hi'at että liepeet.

Pikun mielestä oli tämä liikanaista so-wittelemistä. Nyt torotettiin suuri sotilais-hattu hänen päähänsä, joka olii waipunut wähäisen päähänsä alitse aina olkapäihin, josta puolitiehen ei olii ensin heinillä täytetty. Wiimeiseltä ripustettiin toi raskas, hennoton kalpa hänen selkäänsä, ja niin oli ritari Beukalainen walmis. Koskaan ei sankari tullut voitollisesta sodasta niin pöyhkiänä kun Pikku-Matti, koska ensikerran kulti housuisa. Koko wähäinen pyöreä wartalonsa katoi näissä lawioissa puktimisssa, kuten salakka meressä, ja nähtiinpä wain niistä noi wähäiset rehelligiset finiset silmänsä, punertawat postensa ja wähä lapsellinen köyräne-

nänsä takin kauluksen ja hatun ahtaasta solasta. Koska hän niin jalona ja warustettuna marssi ulos, kuultiin kalwan helinä kiviissä, neulat putosivat pois, hi'at ja liepeet hoittivat itsensä, hattu kallistui wälistä oikealle, wälistä wasemmalle, ja koko urholinen ritari näyttäyi joka askele melkeen kun waipumassa suuren urhollisuutensa painossa. Ei kaukaan olleet wanhukset nauranneet kuten nyt iso-isäki, joka hywin saattoi kuulla, waan ei nähdä koko warustetta, kierähti pikkua ehkä kolmestiki ympärinsä, suuteli ne nää, joka waan waatteista piikisti ja sanoi: Sumala sinatkoon Pikku-rukka; älköön milloinkaan huonompi mies kun sinä, kantako Porilaisien wanhaa sotapukua.

Ota nyt waarin, jatkoi iso isä, koska forkia herra tulee, seisahda suoraki näin... ja sinä opetti hän Pikun seisomaan suorana kuin tikku, kädet pitkin siwuja.

Kyllä iso-isä! lupasi Pikku-Matti.

Tuskin ehti Pikku weräjälle, emmentkuin tomu tupruusi etempänä tiellä ja forkia herra tuli ajaen jotta kivet lipinöitsiwät. Nyt oli hän aiwan lähellä... hui, olipa sinä kulkua!... silloin kuultiin ajurin äkkiä pidätävän hewoisia ptttrroh! huudolla ja kohta senjalkee: huutawan weräjä auki, pian. Niä oli semmoinen että siltawouti omassa

komentawassa olennosansa oli asettanut weräjälle aukasemaan, jotta kaikki käwiisi oikein ja weräjä rientäisi auki annetussa komanrossa, josta isoherra sai hywän ajatuksen järjestyksestä ja siweyydestä maantielillä. Mutta koska waunu läheni wiuhwana salamana, eipä käynnytkään paremmin, kuin että siltawouti wiimeisessä hetkessä kadotti miehuutensa ja kuntosensa niin perättömään, että hellitti weräjää, aukasewan kätensä sillä lakkia nostaaksensa, jotta weräjä lankeisi hewoisien turpaa vastaan takaisin. Ja sen siaan kun oli pitänyt kohta palkitsemaan wikansa, lankeisi hän peljästyksestä polwillensa ja alkoi surfealla äänellä rukoukseen armaa.

Waunun täytyi nyt siis pysähtymään, isoherra katsoi ihmetellen ulos ja ajuri pitkitti huutoansa: weräjä auki, auki! Silloin astui Pikku-Matti esille, ehkä työläästi, ja aukaisi weräjän, jonka usein kyllä oli tottunut tekemään. Ajuri löi hewoisia, jotka lähitwät juoksuun, mutta samassa huusi herra waunusta: pysätä! Waunu pysäsi toijesti.

Mikä pieni olento sinä olet Porilaisien sotapuvussa? huusi isoherra Pikku-Matille ja nauroi niin sydämeästänsä, että waunut häilyiwät. Pikku-Matti ei tätä kysymystä käsittänyt, hän muisti waan iso-isänsä neu-

won ja seisahdun juhlaillisen suorana. Tämä humitti kirkkain herraa vielä enemmän, hän kysyi ympäri seisowilta pojan wanhemmista, ja siltawouti kiiruhti selittämään, että poika oli orpo-raukka, sekä eli iso-isänsä, huontuneen köyhän ja sorian sota-uroon, luona. Siltawouti sanoi tämän ylenkatsowalla äänellä, mutta wähä ei hän kummastunut, koska isoherra näitä puhuesfansa astui waunusta ja lähti suoraa tietä mökkiin.

Sielläpä wasta wanha iso-äiti oli hämmästyksessä istuimeltaansa lankeemassa, niin ylhäisen wieraan astuesfa tupaan, mutta iso-isä, joka ei nähnyt mitään, oli paljon rohkeampi ja osoitti nöyrästi wain lawitsaa wieraan istuttawakfi.

Jumalan rauhaa ystäwäni, lausui kirkkain wieras ja pudisti sydämellisesti wanhuksia kädestä. Kuulenpa tuntewani sinun, wanha kumppalini, puhui hän edelleen, tarkemmin iso-isää katsellen. Etkö ole Miekka, numero 39 entisessä komppaniassani.

Olen, herra katteini, wastaifi iso-isä kummeksen.

Moh, Jumalan kiitos kerran sinua kohaamastani, lausui maanherra. Oletko unohtanut, että sinä se olet, joka kuumimmisfa tappelussa otit minun selkääni ja kahlasit wirran ylitse, koska haawoitettuna ja woi-

matoina olin joutumassa wihollisten käsiin? Joska sinä olisifti tuon seikan unohtanut, luuletko minun koskaan sitä unohtaneeni? Rauhan jälkeen en enää kohdannot sinua; etsein sinua kauwan, ja wiimein arwelin sinun jo kuolleeksi. Mutta nyt olen sinun löytänyt, ja nyt tahdon huolta pitää sinusta waimonesi ja wähästä piltistäni. Urhea poika! — Ja silloin tarttui maanherra Pikku-Mattiin kainaloista, nosti hänen kirkkaille ja suuteli häntä wilkasti, jotta hattu putoisfi poisfasen päästä ja kieri pitkin tuwan laattiaa.

Moh, se nyt oli kauniisti! sanoi Pikku maanherralle. Nyt pudotit hatun laattialle, ja nyt toruu iso-isä.

Kakas armollinen herra, lausui iso-äiti hywin häpeisfänsä Pikun puolesta, olkaat armias ja älkää pahastuko, että poika puhuu liiakfi; hän ei ole jumal-armahatakoon tottunut ihmisiä puhuttelemaan.

Isosifäni saa paremman hatun sen sfään, sanoi maanherra Pikulle, ja olkaat te hywä muoriseni huoletta pojan puheista, se on oikein mieheltä wastata hattunsa puolesta. Kuules Pikku! sinusta näyttää aikaa woihtuen tulewan oiwa mies. Haluaisiftko tulla urhollisefki sota-urookfi kuten iso-isäifki?

Sen päälle tule se, ketä wastaan saan tapella, sanoi Pikku.

Olethan sinä aika weitikka, sanoi maanherra nauraen. Tosin on sinulla rohkeutta.

Warin, hyvä kätteini, sanoi iso-isa, se tulee siitä, että hänellä tänään on ensi erä housut, ja rohkeus seuraa housuja.

Sano paremmin rohkeuden seuraavan Porilaisen sotapukua, sanoi maanherra. Paljon ruutisauhua ja paljon kunniaa on jällellä tässä halvassa sotapuvussa ja semmoiset muistot kulkewat tosiaanki suwusta sukun. Muttu nyt on uusi aika, ja piltistä saattaa kerran tulla kunnia ja turwa isäinmaallensa. Sanos minulle Pikku oletko wäkäs?

Pikku ei wastannut mitään, waan kuroitti oikeanpuolisen pisimmän sormensa, sormikoukkua wetääksensä maanherran kanssa. Jaa, minä näen päältäsi lausui maanherra naurahtaen, että sinusta tulee wäkewä kun karhu, koska wain kaswat isoimmaksi. Tahdotko seurata minua syömään wehnälepää ja juomaan maitoa ja saamaan ruinoita ja lakritia joka päivä?

Saanko hewoisen myös ratsastaakseni? kysyi Pikku-Matti.

Saat warin warmaan, naurahti maanherra.

Pikku mietiskeli hetkisen tätä seikkaa. Wähät siniset silmänsä lentiwät maanher-

rasta iso-isaan, siitä iso-äitiin ja iso-äitistä taas maanherraan. Wiimeiseltä pakosi hän wanhuksien taakse ja sanoi: minä tahdon jäädä iso-isän luokse.

Mutta, wäitti sofia soturi liikutetulla äänellä, rakas Pikku-Mattini, iso-isän luonna saat wain kowaa leipää ja wettä ja suolaista muikkua. Etkö kuule, että armas herra lupaa sinulle wehnäistä ja maitoa, ruinoita ja lakritia jokapäiwäiseksi?

Minä tahdon olla iso-isän luona, en koskaan mene pois iso-isäni tykö! huusi Pikku-Matti itku silmin.

Sinä olet hyvä lapsi, sanoi maanherra kyyneleet silmissä ja taputti Pikkuä pyöreälle poskellensa. Pysy wain iso-isäsi luonna, minä pidän huolen ett'ei iso-isäsi, eikä sinun koskaan tarvitse puutetta kärkeä, ja koska kerran kaswat isoksi, niin tule luokseni, jos silloin elän; minä tahdon antaa sinulle maata kyntääksesi ja metsän kaataaksesi, ja tuletko kalokkaaksi eli sotilaaksi, se on yhtä kaikki, kuin wain tulet rebelliseksi ja urholliseksi pojaksi isäinmaallesi. Tahdotko niin Pikku?

Tahdon, päätti poika wakawasti.

Jumala sinutkoon sinua, lapseni! sanoivat iso-isa ja iso-äiti liikutetuilla sydämillä.

Min ainaki, lisäsi maanherra, ja Ju-

mala siunatkoon meidän rakasta, kallista isänmaatamme Suomea, kaukaisilla Pohjanperillä ja antakoon sille moniaki semmoisia poikia, kuin sinä Pikku-Mattiseni!

Sillä moniat juoksevat pois köyhän kovan leivän luota ja haaliwat wehnäisen pariin, ja minkä siitä kostuwat tietää Sumala ja omatuntonsa; eivät isänmaatansa sillä kumminkaan hyödytä. Mutta kunnioita isääsi ja äitiäsi heidän köyhyydessänsä, että sinulle hywin käwisi ja sinä kauwan eläisit maanpäällä.

Tämä luetaan aakkois-kirjassa, sanoi Pikku-Matti.

Tosin. Mutta ei se pysytkään kaikkien sydämissä, lausui maanherra.

Wähä-Lassi.

Lerran oli Sauri-niminen poika, joka pienuntensa tähden kutsuttiin vähässi Lassi. Ja vähä-Lassi oli urhosa mies: hän samoihi koko mailman ympärinsä hernepalloisessa pyrressä.

Kaswoipa kesällä hernepalloja wiheridinä ja pitkinä puutarhassa. Wähä-Lassi hiipi hernemaahan käytävää myöten hernesarkojen välitse, jotka korkealle lakkinsa yli kottuivat, ja sieltä taittoi hän itsellensä seitsemäntoista suurta hernepalloa, jotka olivat mitä suurimpia ja suurempia haluta saattaa. Wähä-Lassi luuli kai ei kenenkään häntä näkewän, joka oli hywinki tyhmästi arweltu, sillä Jumalan silmä näkee kaikkialle.

Silloin tuli puutarhuri käyden pysy kainalossa ja kuuli jotaki rahinaa hernemaas-
sa. "Tuulensa ne warpusiksi," huusi hän. "Kas, kas!" — mutta yhtään warpuista ei lentänyt, sillä Lassilla ei ollut siipiä, katti pientä jalkaa wain.

"Wuotas, kohta laahaan pysyyni ja ammun warpuset," sanoi puutarhuri.

Tuosta säikähti wäähä Vassi, ja tuli käytävästi esille. "Suokaa anteeksi, rakas puutarhuri," rukoili hän, "etsen wain itsel- leni muutamia siemiä pursia."

"Olkoonpa tämä erä," lausui puutarhuri. "Mutta toiste on wäähän-Vassin lupaa ano- minen hernemaahan päästäksensä."

"Niin teenki!" huusi Vassi ja niin juoksi hän rantaan. Siellä aukasi hän nuppinen- lalla palwot, halkasi ne laadullensa ja asetti wäähät soutulawitsat niihin. Palwoissa olleet herneet asetti hän lastiksi pursiin. Muuta- mat niistä rikkoutuivat, muutamat pysyi- wät ehiänä ja kaikkien walmiiksi saatua oli Vassilla kassitoista purtta. Mutta eiwähän ne olleet pursia wain laiwoja olewinansa. Niitä oli kolme linjalaiwaa, kolme refattia, kolme haahda ja kolme kunnaria. Suurin linjalaiwoista oli Ilmarinen ja pienin kuu- nareista Kirppu nimeltänsä. Wäähä-Vassi lasti kaikki kassitoista weteen, ja ne purjehti- wät niin komeasti, niin komeasti, että Vassi ilosta hyppi yhdellä jalalla kiwien seassa.

Nyt piti laiwojen purjehtimaan maail- man ympäri. Toi suuri luoto etäällä oli Aasia; suuri kiwi siinä lähellä Ahriikka; wäähä luoto taaempänä Ameerikka; wäähäiset kiwet luodon siwulla Austraalia, ja ranta, kusta laiwat lähtiwät, Eurooppa. Koko lai-

wasto purjehti siis ulos etäälle maailman offiin. Linjalaiwat samosiwat suoraa tietä Aasi- aan; refatit meniwät Ahriikkaan; haahdet pur- jehtiwät Amerikkaan, ja kunnarit kulkiwat Aus- traaliaan — mutta wäähä-Vassi jäi Euroop- paan ja heitteli kiweisiä maailman mereen.

Seikkisen kuluttua ehtiwät purret niin etäälle, että wain siintiwät kun ruohon- hi- paleet maailman merellä. Silloin löytyi Eu- rooppaan rannalle warsinainen pursi, ja Vas- sin halutti itseäki matkustaa ulos maailmaan. Tosin oliwat wanhempansa sitä kieltäneet, mutta muistiko wäähä-Vassi sitä. "Soudan wain palafen matkaa ulohtaalle," arweli Vassi. "Otan Ilmarisen kiini Aasian rannoilta, ja palaan taas Eurooppaan."

Wäähä-Vassi tempasi siiteestä, jolla pursi oli rantaan i'etetty, ja kumma wain irtouiki sive. Onhan mies aina mies, ja niin astui wäähä-Vassi wenheesen ja töytäsi sen wesille.

Nyt olisi soudettava, ja soudaa taisi hän, koska usein astimillaki kotona oli soudellut, astimien ollessa wenheenä ja taaton sauwan airoina olewinansa. Mutta nyt kuin wäähän- Vassin piti soudamaan, ei löytynytäkään airoja puresfa. Aivot oliwat rantasuojukseen sul- jettuna, ja Vassi ei ennen hawainutkaan purtta tyhjäksi. Niin kewiää ei olekkaan, kuin ehkä luullaan, soudella airoitta Aasiaan.

Mitä oli siis vähän-Vasfin tehtävä? Purssi oli jo hyvän matkaa vesillä, ja tuuli, joka puhalsi maalta ajoi sen yhä edemmä. Nyt säikähti vähän-Vasfi tosiaanki ja alkoi huutamaan. Mutta yhtään ihmistä ei löytynyt rannalla, kukaan ei häntä kuulutkaan. Suuri waris wain istui koiwussa rannalla, ja koiwun alla waani puutarhurin musta kissa warista. Kumpikaan ei vesillä kiertelewästä Vasfista huolineet wähääkään.

Olipa tämä elokuun ilta, ja piau alkoi ilmapi pimenemään. Wähän-Vasfi istui wenhessänsä juuri samaten kun pikkumatti muinoin, koska ilkiä isäpuolensa hänen ystävänänsä lähetti ulos lawialle merelle. Wähän-Vasfi katui nyt, että tottelemattomana oli mennyt purteen, ehkä wanhempansa siitä usein oli kieltänyt. Nyt oli toi myöhäistä; nyt ei pääsnyt hän enä maihin. Nyt oli hänen uppoaminen lawiaan weteen. Mutta wähhällä-Vasfilla oli kuwallinen satukirja, jossa hän oli luenut Mahonki-lippaasta ja lawattaja Mattista, joka seikka meidän toimestamme on ferrottuna Suomenki wähhäisille lapsille sadussa "Mahonki-Lipas." — Koska siis vähän-Vasfi oli huutanut ja itkenyt itsensä wäsyksiin, eikä kukaan häntä kuulut, ajatteli hän itseksensä: "tahdonpa tehdä kuin pikkumatti."

Tämä oli huokeasti sanottu, waan työläs tehtävänä. Moni pikkumatti lapsi rukka häilyy tyllä useastiki tämän waarallisen ja harhailewan elämän merellä, murheen, katteruuden ja wastoinkäymisen myrskyn wihurissa hyökywiltä laineilta sinne tänne työnnettynä, ja ei taida kuitenkään sydämensä sywimmällä hartaudella, kuten pikkumatti muinen, anoa taikiwaltiaan Jumalan armollista suojusta. Wähän-Vasfi oli laitamaton poika-rukka, joka kostaan ei ollut wielä oppinut kauniita rukouksia. Hän wain sowitti hennot formensa ristiin, koroitti ne taiwaan sinertävää awaruutta kohden ja lausui hiljaisesti: hyvä Jumala, älä ole wihainen wähälle Vasfirukalle!"

Ja niin nukkui hän, ja pimeys lewisi wessien yli, ja tähdet kuwallivat hehkunsa leiskunien laineiden powessa. Mutta vähän-Vasfi ei nähnyt mitään: hän lewäsi.

Silloin istui wanha nukkumatti, kuten ennenki, Höyhen-luotojen rannalle, ja onki pitkällä saitallansa wähhä hurstaita lapsia, josta sadussamme: "Höyhen-luodot" olemme Suomen lapsille fertoneet. Yön hiljaisuudessa kuuli hän ne kuiskuttawaset sanat, joilla vähän-Vasfi oli suurta Jumalaansa puhutellut, ja kohta weti hän purren luokkensa lastien Vasfin ruusuwuoteelle lepäämän.

Sitten fanoi Nukku-Matti yhdelle unis-
tansa "leikitse wähan-Bassin kanssa, ett'ei
hän ikäwysty!"

Toi oli wäha unipoika, niin pieni, niin
pieni, että wäha-Bassiki oli häntä suurem-
pi: sillä oli sinertävät silmät, waaleat hiuk-
set, punainen lakki hopyarihmaisella ja wal-
koinen takki helmillä kauluksessa. Hän tuli
wäha-Bassin luokse ja fanoi; "haluatko mat-
kata ympäri koko maailman."

"Haluan," fanoi Bassi nukkuessansa.

"Tule sitten," fanoi unipoika "ja purjeh-
titaamme sinun hernepallo-purjesisasi. Mene
sinä Ulmariseen, minä menen Kirppuun,"

"Niin purjehtivat he Höyhen-luodoilta,
ja pian olivat Ulmarinen ja Kirppu Uusi-
an rannoilla laukana maailman äärisä,
jossa pohjan Jäämeri Behring'in salmen
kautta yhtyy Tyvenen waltamereen. Täällä
oli niin kylmä, niin kylmä; forkiat jäätun-
turit huikasiwat ulkona merellä ja suuret
walafset lepäilivät hiljaksensa wedenpinnalla
tahi läiskyttiwät sitä pilwihin asti wäkewällä
pyrstöillensä. Ympäriinsä näillä autioilla ran-
noilla oli lunta ja taas lunta, niin pitkältä
kuin silmä kannatti; siellä liikkui wähäisiä
harmajoita ihmisiä puettuna turkkisiin wer-
hoin ja ajoivat wähäisillä re'illä, waljas-
tettuna koirilla, lumihankien seassa.

"Menemmeko tässä maalle?" kysyi unen-
poika.

"Emme," wastasi wäha-Bassi, "minä
pelkään, että walafset nieliwät meidän tahi
noi suuret koirat purewat meitä ja muuten
on täällä niin hirweän kylmä. Purjehtitaam-
me toiseen maailman-osaan."

"Kyllä wain," fanoi uni punaisessa la-
kissa hopia rihmalla; "ei tästä ole pitkälle U-
merikkaan," — ja samassa olivat siellä.

Siellä oli aurinkon-walossa aiwan läm-
min. Korkiat palmut seisowat pitkissä ri-
weisä fantaen kokos-pähkinöitä latwassansa.
Ihmiset, punertawat kuiu wasti, ratsasti-
wat nelisten rajattomien wiheriöiden niitty-
jen yli ja heittiwät keihäänsä puhveli-här-
tiin, jotka ihmisiä puskivat suurilla terä-
willä sarwillansa. Hirvuinen lohikäärme oli
kiwennyt korkiauman palmun runkolle ja
heittäyi sieltä wähäisen lamawuohen niskoil-
le, joka rauhassa järvi ruohoa palmun juurel-
la. Huis, niin pikku oli syöty.

"Menemmeko tässä maalle?" kysyi
unen-poika.

"Emme fanoi wäha-Bassi," minä pel-
kään puhveli-hä'rän meitä puskewan ja lohi-
käärmeen syöwän meidät. Pähtekäämme toi-
seen maailman-osaan."

"Pähtekäämme wain," lausui uni walfoi-

fessa nutusfa; "tästä on waan lyhyt matka Austraaliaan," — ja niin olivat siellä. Täällä oli wieläki lämpimämpi ja niin lämmin kuin saunan lawolla, koska juuri on wettä kiukaalle heitetty. Täällä kaswoi rannalla ma'ukkaampia höysteitä: pippuripensaita, kanelipuita, inkiveriä, saframia, kahwi- ja teepensaita. Ruskiat ihmiset, kauhiasti kaswoitansa maalatut, pitkillä korwilla ja paksuilla huulilla, wainosiwat, keltaista paikullista tiikeriä korkiain pampuruokojen wälitse, ja tiikeri kääntyi heitä kohden ja löi kyntensä yhteen niistä ruskoista ihmisistä, ja silloin kiihuhtiwat kaikki muut pakoon.

"Käymmeko maalle tässä?" kysyi unenpoika.

"Emme," sanoi wäjä-Lassi. "Etkö näe tiikeriä tuolla etäällä pippuri-pensaan ääressä? Purjehdikaamme toiseen maailman-osaan."

"Tuon saatamme tehdä," lausui unenpoika siinillä silmillä. "Tästä ei ole loitto-osaa Ahriikkaan," — ja tämän sanottuansa oliwatki siellä.

He laskiwat ankkurinsa suuren joen suulle, jonka rannat olivat wiheriäiset wiheriäsimpää samettia. Ei loitosalla joesta lewiisi rajatoin hiekkakorppi. Ilma oli kellertävä; aurinko poltti kuumasti, niin kuumasti, kuten

mielisi maan tuhaksi polttaa, ja ihmiset olivat mustia kuin mustempi syfi. Ne samosiwat erämaitse korkioiden kamelien selässä; jalopeurat kiljuivat janoisfansa ja noi suuret krokodililit koroittiwat lawean kitanfa harmajoilla siiniskoin päällä ja teräwillä walkeisilla hampailla weden-pinnan ylitse.

"Menemmeko tässä maalle?" kysyi unenpoika.

"Emme," wastasi wäjä-Lassi. "Aurinko polttaa meidät. Jalopeurat ja krokodililit tekwät meille pahaa. Käytäämme toiseen maailman-osaan."

"Saatammehan palata Eurooppaan taikaisin," sanoi unenpoika walkealla tukalla. Ja samassa oliwatki siellä.

He tuliwat eräsen rantaan, jossa kaikki tuntui niin lempiältä, tutulta ja ystävälliseltä. Siellä seisoi toi korkia koiwu roikkuwilla lehkillänsä; sen latwassa istui wanha waris ja sen juurella waani puutarhurin musta kissa. Ei kaukana siitä löytyi talo, jonka wäjä-Lassi tunsi entuudelta. Talon äärellä oli puutarha ja puutarhasfa kaswoi paljon hernepalkoja. Siellä käyskenteli wanha puutarhuriki wiheriässä nutusfansa katsofomassa oliiwatko kurtut tuleentuneita. Siellä haukkui halli weräjällä ja nähtyänsä wäjä-Lassin, heilutti ystävällisesti häntäänsä.

Siellä lypsi wauha Marjatta lehmia tarhasa. Siellä käweli eräs aivan tuttu rouwa wiberiä-raitosessa willahuwisissa katsomassa tokko kantaat waaleutuivat ruohostolla. Siellä käweli eräs aivan tuttu herra keltasessa kesänutussa, pitkällä piipulla sunsansa, tarkastamaan kuten elowäki leikkasivat rukiita pellolla. Siellä juoksi wäjä tyttö ja poikainen rannalla ja huusivat: "wäjä-Lasfi, wäjä-Lasfi! Tule kotiin, saamaan woileipää!"

"Käynnemeko tässä maalle?" kysyi unenpoika, wilkuttaen niin leikkewästi sinisillä silmillänsä.

"Tule, menkäämme niin pyydän äitiä antamaan sinulle woileiwän ja lasillisen maitoa?" sanoi wäjä-Lasfi.

"Wuotas wäjä," lausui unenpoika. Ja nyt näki wäjä-Lasfi keittuhuoneen owenaukewan, ja sieltä kuului hiljainen, haluttawa rihinä, itäskuin lettitaikinaa kauhalla kuumaan letti-riehtilään wistaessa.

"Kaiteti purjehdimme takaisin Austraaliaan," lausui unen iloinen poika.

"Emme suinkaan, sillä nyt paistetaan lettiä Euroopassa," sanoi wäjä-Lasfi ja hankki maalle juoksemaan, mutta ei pääsenyt. Unenpoika oli sitonut hänen lakkaissteihin, jott'ei woinut kunnetaan liikkua. Ja nyt tulivat kaikki pistkaiset unet hänen

ympäriensä, tuhannesti tuhansin aivan wäjäisiä lypsiä, ja ne yhtyiwät rinkiin hänen ympärillensä ja lauloivat wäjä laulun:

Maailma on suuri waan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Suurempi kuin luuletkaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Kylmä, kuuma ompi se,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Luoja kaitki wallitsee,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Thmisi on kautta maan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Luottakaan wain Sumalaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Onko Luoja seurassaan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!
Käärmeekään ei pure waan,
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Mis' mieluummin elät fiis?
Armas wäjä-Lasfi!
Paras, käännyt totihis',
Lasfi, wäjä-Lasfi!

Ja laulunsa päätettyä hyppiwät kaikki unet pois, ja Nukku-Matti kantoi taas Lasfin purteensa. Kanwan lepäisi hän siinä hiljaan, ja kuuli waan aina lehti riehtiän rihinän kotoa keittuhuoneen totosta. Rihinä kuului yhä selwemmin; wäjä-Lasfi kuuli sen juuri wiereltänsä, ja niin heräsi hän luoden filmänsä ympärillensä.

Silloin lepäsi hän wenheessä, jonneka mikkunut oli, ja wenhe oli fiinisdottuna laituriiin, kuten koskankaan ei olisi sieltansa liikahtanut ja ajellut suuren veden pinnalla. Muta se jonka Lasfi letti-riehkilän rihinäkki arweli, oli laineiden hiljainen jyrä, hyökytesfänsä, rannan kiwiä wasten. Ei ollutkaan siis Lasfi juuri perättömiä kuullut. Sillä ne kirkkaat järwet ja wedet maasfamme saatetaan tosiaanki suuriin riehtilöihin werrata, jossa Sumala kaitfiwalties laatii lettiiä Suomen wähäisille lapsille.

Wähä-Lasfi hieroi unen silmistänsä ja katseli ympärillensä. Kaitfi oli kuten ennenki: waris koiwussa, kisa nurmella ja hernepallo-laiwasto rannalle. Muutamat laiwoista oliwat uponeet, ja muutamat peruutunnet rannalle. Uumarinen oli palannut lastiensa Afriasta; Kiryyri oli takaisin tullut Austraaliasta. Ja kaitfi maailmanosat oliwat juuri siellä kun ennenki.

Lasfi ei juuri tietänyt mitä arwelemaansa piti. Hän oli tosin usastiki käynyt Rukku-Matin luonna, ja kuitenkin ei tiennyt kuten unet ilweilewät. Mutta vähä-Lasfi ei sillä kauwan päättänsä waiwannut, waan kokiisi laiwansa ja marssi rannasta taloon takaisin.

Silloin tuli siskonsa ja weikkonsa häntä

wastaan ja huusiwat jo kaukaa: "Lasfi, tule kotiin saamaan woiseipää!" — Mutta keittokuoneen owi oli awoina, ja sieltä kuului tosiaanki rihinä lettien paistuisfa.

Puntarhuri seisoi weräjän äärellä ja kasteli illaksi tiliä ja persiljaa, jotka kaswoiwat wa'oisfa. "Noo," sanoi hän, "misfä on wähä-Lasfe ollut niin kauwan?"

Wähä-Lasfi nyökäytti päätänsä, nähtäyhi hywin kopiaalta ja wastaihi: "olen purehtinut hernepalloisessa purressa ympäri koko maailman!"

"Dhoo!" naurahhi puntarhuri

Mutta joka ei usko Höyhenluotojen nousewan kunaki iltana meren sywyydestä ja aamuisiin taas ales waiwuman, hän samotkoon sinne itse. Siellä istuu Rukku-Matti wielä tänäki iltana ja onkii wähäisiä lapsia. Ja silloin wie hän ne, kuten muinenki, ihan niin, loistawiin saleihin kummallisessa luolassansa.

Ne wälkkywät hoiwialaattiat eiwät ruostu milloinkaan, ne säkendiwewät timantit eiwät häifene koskaan, ja koskaan ei soittele lakkaa hiljaan, aiwan hiljaan kuulumasta luolien suloisessa illta-hämärässä. Kuten ne i'ankaittiset tähdet ei koskaan wanhene, eiwät myöstään wanhene ne kewiät, leikke-

wät unet Nukku-Matin saleissa. Kukatiesi olet nähnyt heidän siipiensä wälkkyvän, lentää lipotellessansa wuotesi ympärillä. Kukatiesi olet joskus kohdannut samaisen unenpojan niillä sinisillä silmillä ja waaleoilla hiuksilla, hänen jolla oli toi punainen lakki hopyarihmaisella ja waltoinen nuttu helmillä kauluksessa. Kukatiesi on hän sinulleki osoittanut kaikki maailman maat ja kansat, sen kylmän aution korwen, ne polttawan kuumat erämaat, ne mouiwäriälliset ihmiset, ne kesyttömät eläimet meressä ja metsässä, jotta kaikki oppisit tuntemaan, ja saattaisit ilolla palata kotimaahan jälleen, joka maa on Suomi, oma armas isiemme maa; eikä yhtään maata koko lawiasa maailmassa ole meille niin rakasta ja kallista kaikkina elmämme päiwinä.

Sinta 25 penniã.
